

Israel-solidarisuusjuhla

29.10.2017 Kampin palvelukeskus

Sari Essayah, kansanedustaja, pj. KD

Hyvät kuulijat,

lämmän kiitos mahdollisuudesta tulla puhumaan tänne Israel-ystävyyshuilaan, ja tuomaan tervehdys eduskunnan Israel-ystävyyshuilaan jäsenenä. Ryhman puheenjohtaja Peter Östman pyysi myös tuomaan lämpimät terveisensä.

Itselleni Israel-solidarisuus on ollut läheistä jo lapsesta lähtien. Opin varhain lukemaan ja lasten Raamattujen värikkäät kuvat ja kiehtovat kertomukset patriarkoista tempaisivat mukaansa. Äitini kertoi, että vanhasta mustavalkoisesta TV:stä Euroviisuja seurataessa toivoin usein Israelin voittavan, kun Suomen kohtalo oli useimmiten kuulla: ”La Finlande zéro point”. Tosin Israelia ja Suomea yhdistää se, että olemme molemmat tuo laulukilpailun voittaneet ”Hallelujah!”-aiheisella laululla! Suomen hevyyörkit taisivat kyllä olla aika erinäköisiä kuin Israelin armeijan laulavat luutnantit.

Eduskuntaan tulin valittua 2003 ja pian löysin itseni sen Israel-ystävyyshuilaan puheenjohtajan paikalta, Euroopan parlamentissa puolestani olin virallisen poliittisen aseman omaavan Israel-delegaation jäsen sekä Euroopan Parlamentin edustaja Välimeren maiden parlamentaarisisa yleiskokouksessa ja sen delegaatiossa. Lisäksi toimin myös epävirallisissa Israel-ystävyyshuilaan järjestöissä sekä Antisemitismin vastaisen koalition toiminnassa.

Erityisesti viime mainitun toiminnassa viimeisimpien parlamentissa viettämieni vuosien aikana alkoi näkyä se, että ilmapiiri Euroopassa oli muutoksessa. Antisemitismi nosti päätään etenkin Itä-Euroopan maissa mm. Unkarissa, jonne ryhmänä pyrimme myös vaikuttamaan. Unkari juhli tuolloin 20 vuotta demokratiana, ja julkaisimme onnitteluilmoituksia, joissa kannustimme edelleen demokratian tiellä eteenpäin ja kannustimme siihen, etteivät antisemitistiset voimat voisi saada jälleen otetta maassa. Tuo ryhmä teki joka kuukausi monitorointia EU-maista ja raportoi antisemitistiset teot tai mediassa olleen materiaalin. Minun oli ”helppo hengittää” aina vuoteen 2011, jolloin Magneetti-median antisemitistiset julkaisut nousivat noihin raportteihin. Ja kuten tiedämme, tuo toiminta on jatkunut oikeuden tuomiosta huolimatta, vaihtaen välillä nimeä ja julkaisuyhteisö, mutta taustalla on edelleen samoja tahoja. Viime keväänä kirjoitin moniin paikallisiin ja maakunnallisiin lehtiin asiasta, eduskunnasta ryhmä edustajia yritti saada kirjoituksen läpi Helsingin Sanomissa ja puhuin uuden oikeusministerin kanssa asiasta. Tuntui, että kukaan ei edes halua puuttua tähän toimintaan, kunnes Helsingin Sanomat vihdoinkin teki asiasta

isomman artikkelin ja kansalaiset ja kuluttajat ovat viime viikkoina nousseet ihmettelemään; saako Suomessa toimia näin. Jätin viime viikolla ministerille kysymyksen, mihin toimenpiteisiin aiotaan ryhtyä vai saako Suomessa vuonna 2017 olla avoimen antisemitistinen 1,6 miljoonan levikin omaava lehti, jonka sivuilla nimeltä mainiten hyökätään suomalaisten, tämän päivän juutalaisten kimppuun, vanhojen salaliittoteorioiden lisäksi.

On myös aivan uskomatonta, että Suomessa Luodossa ja muissa Pohjanmaan pienissä kunnissa on syyskuun aikana jaettu ihmisten postilaatikoihin Nordfrontin ruotsinkielisiä propagandalehtisiä. Näissä lehtisissä on ollut juutalaisvastaisista materiaalia. Nordfront on Pohjoismaisen vastarintaliikkeen (Nordiska motståndsrörelsen) viestintäkanava. Järjestö toimii myös Suomessa ja tunnustaa sen omien sanojen mukaan kansallissosialistista maailmankatsomusta.

Natsi-propagandan jakaminen ei ole ongelma pelkästään Pohjanmaalla. Lokakuun alussa Helsingin paikallisbusseissa on nähty juutalaisvastaista viestiä sisältäviä ammattimaisesti valmistettuja ilmoituksia, jotka oli kiinnitetty bussin istuimien takaosaan, samoille paikoille, joissa yleensä on kaupallisia ilmoituksia. Liikennöinnistä vastaava HSL ei ole vastannut kansalaisten kysymyksiin siitä, miten ilmoitukset olivat penkkeihin tulleet ja miksei niitä ollut poistettu. Samoja ilmoituksia oli liimailtu myös Helsingin rautatieaseman oviin, Pelastusarmeijan rakennukseen ja eduskunnan edustalla oleviin patsaisiin.

Peter Östmanin johdolla olemme tehneet myös tästä kysymyksen hallitukselle eli mihin toimiin hallitus aikoo ryhtyä puuttuakseen yhä avoimempaan toimintaan, jonka tavoitteena on lietsoa juutalais- ja muukalaisvastaisuutta Suomessa? Viranomaisten tehtävä on puuttua tällaisten järjestöjen toimintaan. Demokratiaa halveksivien, väkivaltaan kehottavien sekä antisemitismiä ja muukalaisvastaisuutta lietsovien järjestöjen ei tule saada toimia avoimesti suomalaisessa yhteiskunnassa. Oikeudenkäynti Tampereella on onneksi alkanut ko. järjestön toiminnan kieltämiseksi Suomessa.

Nämä asiat on otettava tosissaan, sillä kiihottamisella kansanryhmää vastaan voi olla kohtalokkaita seurauksia. On myös erittäin tärkeää, että kasvava sukupolvi tulee syvällisesti tietoiseksi joukkotuhosta Euroopassa vain 70 vuotta sitten. Historian tuntemuksen vaaliminen on yksi tärkeimpiä välineitä antisemitismin vastaisessa työssä. Mikäli historian kyseenalaistaminen laajamittaisesti onnistuu, luomme valitettavasti pohjaa, jossa tämä historia voi toistua.

Parantaakseen pieneltä ja omalta osaltaan historian tuntemusta Eduskunnan uskonnon- ja omantunnonvapausryhmä, jonka puheenjohtajana toimin, järjestää Holokaustin muistopäivän läheisyydessä maanantaina 22.1.2018 klo 15.00 Shining souls-näyttelyn avajaiset eduskunnan kirjastossa. Tämä valokuvanäyttely on aiemmin ollut Euroopan Parlamentissa. Näyttely kestää 3.2 saakka, joten tervetuloa eduskunnan kirjastoon tutustumaan!

Meidän on jokaisen tehtävä oma osamme, sillä paikalla millä toimimme, joten mieli Sinäkin, mitä voit asiassa tehdä. Esimerkiksi useimmat meistä ovat Facebookissa tai muussa some-maailmassa: puutu valeuutisiin, älä jaa niitä eteenpäin, kirjoita lehtiin, ota yhteyttä oman alueesi kansanedustajiin ja poliitikoihin ym.

Hyvät kuulijat,

Toivoisin, että tällaisessa solidaarisuus-juhlassa voisin nostaa enemmän esille kaikkea sitä positiivista, mitä Suomen ja Israelin välillä tapahtuu. Kahden välisissä suhteissa tuskin on ongelmia, ja ministerivierailuja on ollut. Kuitenkin sellaista kaupan, matkailun, kulttuurin, tieteen ja teknologian yhteistyön lisäämistä laajassa mitassa edelleen odotan.

Itselleni Suomen hallituksen Israel-kannat ovat myös olleet pettymys siihen nähden, että odotin tämän hallituksen kokoonpanolta selkeämpiä Israelia tukevia tai ainakin aikaisempiin hallituskausiin nähden neutraalimpia linjauksia.

Eryteisesti Suomen kannat ja äänestyskäyttäytyminen YK:n tiede- kulttuurijärjestössä Unescossa on ollut hämmentävää. Unescon tehtävänähän tulisi olla kasvatuksen, tieteen ja kulttuurin avulla edistää rauhaa ja kansojenvälistä yhteistyötä. Ikävä kyllä juuri tästä YK:n alajärjestöstä on YK:n ihmisoikeusneuvoston lisäksi tullut puolueellisten, Israelia tuomitsevien päätöslauselmien sorvaaja. Molemmat näistä YK:n alajärjestöistä ovat joko jo menettäneet tai menettämässä arvostuksensa ja luotettavuutensa kansainvälisen yhteisön yhteistyöelimenä. Tätä taustaa vasten en pidä erikoisena sitä, että sekä USA että Israel ovat jättämässä Unescon jäsenyyden.

Suomen onneton linja Unescossa alkoi jo edellisen ulkoministerin aikana 2011 syksyllä, jolloin asetimme tukemaan palestiinalaisalueiden ottamista YK:n tiede- ja kulttuurijärjestön Unescon täysjäseneksi. Mielestäni Suomi oli äänestyksessä väärässä rintamassa. Vastään äänestäneiden joukossa olivat Israelin ja Yhdysvaltojen lisäksi muun muassa jopa Ruotsi, Saksa, Kanada ja Australia. Äänestämättä jätti 52 maata, mukaan lukien Iso-Britannia. Yleensä täysjäseneksi pääsevät vain itsenäiset valtiot, mutta palestiinalaiset yrittivät vauhdittaa tällä yksipuolista itsenäisyushankettaan ennen YK:n yleiskokousta. No, kuten muistamme Palestiinan jäsenyyssäänestys Unescossa ei ollut Lähi-idän rauhanneuvottelujen etenemisen kannalta suotuisa ratkaisu, vaan päinvastoin lisäsi jännitteitä: Yhdysvallat katkaisi tuolloin Unesco-rahoituksensa. Ylipäätään yksipuolinen itsenäisyysjulistus ei edistä rauhaa alueella, on Oslon rauhansopimuksen vastainen eikä ratkaise avoimia kysymyksiä rauhanprosessissa.

Suomen Unesco-politiikan toimeenpanosta vastaa opetus- ja kulttuuriministeriö, jonka kanssa ulkoasiainministeriö on tiiviissä yhteistyössä erityisesti horisontaalisissa, ulkopoliittisissa ja YK-järjestelmään liittyviä näkökohtia sisältävissä kysymyksissä. Suomi oli viimeksi Unescon hallintoneuvoston jäsen pohjoismaiseen rotaatioon perustuen vuosina 1997—2001. Tällä hetkellä Pohjoismaita edustaa hallintoneuvostossa Ruotsi. Sen sijaan maailmanperintökomiteassa Suomi käyttää itsenäisesti ääntään. Suomen pysyvä edustusto Pariisissa vastaa Suomen suhteista ja toiminnasta OECD:ssä ja Unescossa.

Lokakuussa 2016 tehdyssä Jerusalemia koskevassa Unescon maailmanperintökomitean päätöksessä Suomi pidättäytyi äänestämästä. Tuo päätöslauselma riisti Israelilta osallisuuden ja historiallisen siteen Temppelellyvuoren alueeseen. Siinä otettiin lisäksi kantaa myös Israelin ulko- ja turvallisuuspolitiikkaan, joka ei edes kuulu Unescon tehtäväalueeseen.

Historian perusteella on mahdotonta uskottavasti väittää, ettei Israelilla olisi historiallista osallisuutta Temppelellyvuoren alueeseen. Nämä kaikille kolmelle monoteistiselle uskonnolle tärkeät pyhät paikat ovat syntyneet: ensin juutalaisille, sitten kristityille ja lopuksi muslimeille. Ainoastaan Israelin hallitessa Jerusalemia kaikille kolmen uskonnon pyhille paikoille pääsy on voitu taata näiden uskontojen harjoittajille.

Kun sitten maailman tiede- ja kulttuurijärjestö sorvaa päätöslauselman, jossa se kieltää Israelin ja juutalaisten osuuden pyhiin paikkoihin, on se mielestäni skandaali ja sitä on myös äänestyksessä pidättäytyminen. Tämän saman päätöslauselman myös syksyn hallintoneuvosto hyväksyi.

Toinen Suomen toimintalinjoissa huolta-aiheuttava asia on kehitysyhteistyövarojen päätyminen väärin käsiin ja erityisesti palestiinalaisten lasten koulukirjojen sisältö, joihin näitä varoja muun muassa käytetään. Tästä voisi kai sanoa, että aihe on lähes kesto, sillä olen itsekkin ensimmäiset kirjalliset kysymykset aiheesta esittänyt lähes 15 vuotta sitten. Viimeksi tällä viikolla meitä kävi eduskunnassa tapaamassa Impact-järjestö, joka oli kerännyt huolestuttavaa dataa uusimmista palestiinalaisten lasten käyttämistä oppikirjoista. Aika useinhan meille vastataan, että vihapuhetta sisältävä ja Israelin kartoista poisjättävä oppimateriaali on vain sitä vanhaa, kun uutta ei ole saatu aikaiseksi.

Suomen valtio on kumminkin vuosikymmenten ajan tukenut palestiinalaishallintoa avokätisesti kehitysyhteistyövaroilla. Vuosittainen tuki on ollut yhteensä miljoonia euroja. Kahdenvälisen yhteistyön lisäksi Suomi rahoittaa kehityshankkeita Maailmanpankin ja eri YK:n rahastojen ja EU:n kautta. Kansainvälisen yhteisön

antamat kehitysyhteistyövarat on tarkoitettu palestiinalaisten auttamiseksi ja rauhanprosessin edistämiseksi. Kuitenkin kehitysyhteistyövaroja päätyy väärin kohteisiin. Epäilykset laajasta korruptiosta ja palestiinalaishallintoon kuuluvan eliitin suosimisesta ovat kaikkien tiedossa. Vuosien varrella on todistettu, että kehitysyhteistyövaroja on käytetty konfliktin syventämiseen ja vihanlietsontaan propagandan ja jopa juuri koulukirjojen avulla. Impact-järjestö korosti juuri Suomen vastuuta, sillä hallituksemme edustajat ovat olleet laatimassa uutta opetussuunnitelmaa, ja koska maamme maine koulutuksen osajana on edelleen kova, pystyisimme halutessamme vaikuttamaan. Niiden esimerkkien valossa, mitä meille esitettiin, näin ei kuitenkaan näyttäisi olevan. Lähi-idän alueen monissa muissa maissa parannusta on saatu aikaseksi; järjestön edustaja mainitsi erikseen Jordanian ja Marokon, joiden koulukirjoissa on tehty selkeitä parannuksia.

Tästäkin olemme esittäneet hallitukselle kysymyksen, aikooko hallitus kehitysyhteistyön jatkamisen ja tukien myöntämisen edellytykseksi asettaa sen, että palestiinalaishallinto ryhtyy toimiin korruption kitkemiseksi, vihapuheen ja –opetuksen karsimiseksi koululaitoksesta ja oppikirjojen sisältöjen muuttamiseksi. Mielestämme vaatimusten toteuttamiselle tulee asettaa selkeät ehdot ja aikataulut.

Kehitysyhteistyövaroilla voidaan vaikuttaa, mutta niiden käyttöä oikeisiin kohteisiin ja rauhan edistämiseen on valvottava. Näinä epävakaina aikoina Lähi-itä tarvitsee kipeästi sovittelevia ja luotettavia ulkovaltoja, jotka voisivat osaltaan edesauttaa kestäväen rauhan rakentamista alueella. Tällainen ulkopoliittikan toimija toivoisin Suomen olevan.

Hyvät kuulijat,

Puolen vuoden sisällä maamme täyttävät pyöreitä vuosia, Suomi pian 100 vuotta ja Israel keväällä 70 itsenäisyyden vuotta. Meillä on paljon yhdistäviä asioita, vaikka maantieteellisesti olemme kaukana toisistamme. Meille itsenäisyys on molemmille maille kalliisti puolustettu, ei mikään itsestään selvyys, koska molemmilla on haastavat naapurit. Lipuissammekin on yhdistävää symboliikkaa ja värit. Historiamme ei ole ollut helppo, molemmilla on ollut omat kärsimyksensä. Jumalaan turvautuminen hädän hetkellä yhdistää myös.

Suomen ja Israelin kohtalon hetkissä kansat ovat rukoilleet ja olemassaolomme ja itsenäisyytemme ovat säilyneet, ja köyhät ja pienet kansamme ovat saaneet nousta lyhyessä ajassa hyvinvointivaltioiden eturiviin. Molemmat kansat ovat saaneet olla myös jakamassa hyvinvoinnistaan muille maille. Tässä hetkessä haluan, että erityisesti

muistamme ja siunaamme molempien kansojen lapsia ja nuoria, sillä heissä on meidän tulevaisuutemme, sekä Suomen että Israelin.